

τῆς οὐδεμίας ἀπέδειξε γινώσιν, διὰ τὸν ἀποχρῶντα λόγον, ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκεν, ὁ δὲ Ραούλ ἐξηκολούθησε τότε :

— . . . Στεροθέντες τοῦ κ. Ἐρβελέν ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ἔρχονται τώρα πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ὥστε συχνάκις θὰ τοὺς βλέπντε.

— Πάλιν ὄχι ὅσον ἐπιθυμῶ. Ὁ κ. θεὸς σας, τὸν ὁποῖον γνωρίζω βλέπων αὐτὸν κατ' ἔτος εἰς τὰς συνεδρίας τῶν μετόχων τοῦ ἐργοστασίου, εἶναι ἐξαιρετος ἀνὴρ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κ. Σανδρέν, ἡ φήμη του εἶναι παγκόσμιος, καὶ θ' ἀπολαύσω ἀληθῆ χαρὰν, ἂν ποτε εὐρεθῶ ἀπέναντί του.

— Θὰ τὸν ἀγαπήσετε πάραυτα. Ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ἄνθρωπος ἀπλουστερος καὶ προσδνεστερος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεράτουν τὴν συνδιάλεξιν, θεωροῦντες συγχρόνως μηχανικὰ σχεδιαγραφήματα, ὁ Δαβὶδ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

— Ἀπόψε, εἶπε, θὰ ἔχω φίλους τινὰς εἰς τὸν οἶκόν μου· δέχεσθε νὰ ἐλθοντε νὰ δειπνήσετε μαζί μας, Λαρόκ ;

Ὁ διευθυντὴς ἠρυσθίσα, διότι τὸ πρῶτον ἦδν ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ πατρωνος ἐν τῇ ἀγροικίᾳ προσεκαλεῖτο παρ' αὐτοῦ, οὐχ ἥττον ὅμως ἐξέφρασεν εὐχαριστίας καὶ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Ραούλ, βλέμμα περιχαρές.

— Καλῶς ! εἰς τὰς ἐπτὰ λοιπόν, καὶ μὲ τὸν ἐπενδύτην, ναί ; εἶναι οἰκογενειακὸς ὁ κύκλος.

Μετὰ διαφέροντος ἐξειδικασμένου ἀνέμενε νὰ Λουίζα τὴν προσέλευσιν τοῦ διευθυντοῦ. Κατὰ τὰς σπανίας ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν ἐπισκέψεις αὐτῆς εἰς Νεβίλλην, ὁ νεανίας σχεδὸν διέλαθε τὴν προσοχὴν αὐτῆς, ἐνεθυμεῖτο δὲ μόνον αὐτὸν ὡς εὐσωμον νεανίαν μετὰ ξανθοῦ καὶ εὐθύτρυχος κόμης, γλαυκόφθαλμον καὶ σχεδὸν ἄφωνον. Ἀπὸ τῆς εἰς Σαῖν-Σωδερ μετοικεσίας οὐδ' ἐφ' ἅπαξ εἶχεν ὑπερβῆ ταίχη τῆς ιδιοκτησίας, ὅθεν ὁ νέος φίλος τῆς θυγατρὸς τῆς ἡτοῦ ἀγνωστος αὐτῇ ἔτι, καὶ ἐπομένως ἡτοιμάζετο ὅπως καθυποβάλλῃ αὐτὸν εἰς αὐστηρὸν καὶ λεπτομερῆ ἐτασμόν.

Καθήμεν παρὰ τὴν ἐστίαν ἐν ἣ θαλλερὸν πῦρ ἐσπινθηροδόλει, καθ' ὅτι ἤρχετο ἦδν ψυχραίνουμένη ἐπαισθητῶς ἐν καιρῷ ἐσπέρας ἡ φθινοπωρινὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ Λουίζα ἦτις διελέγετο μετὰ τοῦ Σανδρέν, ἐγερθεῖσα, προσέβη πρὸς τὸν διευθυντὴν, καὶ παρουσίασεν αὐτὸν πρὸς τὸν σοφόν, ὅστις προσηγόρευσε τὸν νεανίαν μετὰ προσδνεοῦς μειδιάματος. Ὁ συνταγματάρχης ἀνταλλάξας χαιρετισμὸν μετ' αὐτοῦ, ἀπεμακρύνθη, ἐν ἣ στιγμῇ ἐκεῖνος ἐσφίγγε τὴν χεῖρα τοῦ Ραούλ καὶ ὑπεκλίνετο δειλῶς πρὸς τὴν Κεκιλίαν, ὁ δὲ Δαβὶδ ἐνδυσχολεῖτο ἔτι εἰς ὑπογραφήν τῶν ἐπιστολῶν του ἐν τῇ γραφείῳ αὐτοῦ.

Μόνος ἀπομείνας μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τοῦ σοφοῦ ὁ Λαρόκ, καθ' ὅτι ἡ Κεκιλία καὶ ὁ Ραούλ ἀπομακρυνθέντες εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, ἐπολύλογον μετὰ τῆς δεσποινίδος Πελλεγρέν, διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἐν ταραχῇ, ζητῶν περὶ αὐτὸν ἀντιλήπτορα. Ἀλλὰ κατεῖδεν αὐτὸν ἐντελῶς ἐγκαταλειμμένον, διότι, καίτοι προσέδλεπεν αὐτὸν μακρόθεν συμπαθῶς ἡ νεανίς, ἀλλ' ὅπως προχωρήσῃ μέχρις αὐτῆς, ἔπρεπε νὰ διασκελίσῃ τὸ ἥμισυ τῆς αἰθούσης καὶ διέλθῃ πρὸ τοῦ συνταγματάρχου, ὃς κατῴπτευε

κρυπτόμενος ὀπισθεν ἐφημερίδος, ἣν μεθ' ὑπερβολικῆς ζέσεως ἀνεγίνωσκε παρὰ τὴν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ δώματος τράπεζαν, ἐσπερεῖτο δὲ τοῦ πρὸς ταῦτα πάντα ἀπαιτουμένου θάρρους ὁ δυστυχής.

Οὐδόλως λοιπὸν ἐκινήθη ἀπὸ τῆς ἐφ' ἣς εὐρίσκετο πεφυτευμένος θέσεως μετὰ τοῦ λογίου καὶ τῆς συζύγου τοῦ πατρωνος, ἥς τὸ ἐπ' αὐτοῦ προσδνηόμενον βλέμμα δυσμενὲς ὑποθέτων, ἠσθάνετο ψυχρὸν ἰδρῶτα ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ μετώπου, προθύμως δὲ θὰ παρεχώρει ὅ τι καὶ ὅπως, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῶν κνημῶν αὐτοῦ καὶ τῶν βραχιόνων, οὓς ἠγνόει πρὸς τί νὰ διαθέσῃ ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ στιγμῇ.

— Θεὸς φυλάξοι, ἔλεγε κατ' ἰδίαν, μὴ μ' ἐρωτήσῃ ἡ κ. Ἐρβελέν περὶ τοῦ χθεσινοῦ ἰχθύος ! τί θὰ δυνηθῶ ν' ἀπαντήσω ὥστε νὰ μὴ καταστῶ γελοῖος ; καὶ ὁποῖαν ιδέαν θὰ σχηματίσῃ ἡ ὀμύγυρις περὶ διευθυντοῦ βιομηχανικοῦ ἰδρύματος, ὅστις ἐπιδίδεται εἰς ἀλείας, ἀντὶ τοῦ ν' ἀσχολεῖται εἰς τὰς ἐργασίας του;

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην τῷ ἐφαίνετο ὅτι μακρὰν ἡ Κεκιλία ἀφηγεῖτο πρὸς τὸν Ραούλ τὴν περιπετειώδη τῆς ἐνύδρου λείας θήραν καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἐγέλων διὰ τὸ παιγνιώδες αὐτῆς, παρὰ τὸ ἐπιπληκτικὸν τῆς παρισταμένης παιδαγωγοῦ ἥθος· ἀλλ' αἰφνης ἡ φωνὴ τῆς οἰκοδεσποίνης πρὸς αὐτὸν ἀποταθεῖσα, καθυστάδε τὴν ταραχὴν αὐτοῦ.

— Ὁ φίλος μας, τῷ εἶπεν, ὁ καθηγητὴς Σανδρέν, διακαίεται ὑπὸ περιεργίας, κ. Λαρόκ, ἵνα ἐκτελέσῃ πειράματα ἐπὶ τῶν νέων ἡλεκτρικῶν συσκευῶν τὰς ὁποίας ἐσχάτως κατεσκευάσατε· θὰ ἴναι τοῦτο δυνατόν αὔριον ;

Ἀνακαθίσας ἐπὶ τῆς ἐδρας αὐτοῦ ὁ νεανίας ἀνεῦρε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, ὅπερ ἐπὶ στιγμὴν καταπιεσθὲν ὑπὸ δειλίας ὅτι δῖθεν ἐσφαλε πρὸς τὴν ἐθιμοτυπίαν, διανοίχθη ἦδν πάραυτα.

— Κυρία, εἶπε, τὰ πάντα εἶναι δυνατόα, εὐθύς ὡς ὁ κ. Ἐρβελέν διατάξῃ· ἀλλὰ δέον νὰ ληφθῶσι μεγάλα προφυλάξεις, ἂν τὰ πειράματα ἐπεκταθῶσι πολὺ.

— Τί ἐννοεῖτε ; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα· ὑπάρχει κίνδυνος ;

Διὰ ριπῆς βλέμματος ὁ σοφὸς συνέσχε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ χεῖλη τοῦ νεανίου, καὶ αὐτὸς λαμβάνων τὸν λόγον, εἶπε πρὸς τὴν ἐρωτήσαν μετ' ἐντελοῦς ἡρεμίας·

— Πάντοτε διατρέχουσι κινδύνους οἱ ἐκτελοῦντες πειράματα· ἀλλὰ, μὴ ἀνδυσχεῖτε, ἀγαπητὴ κυρία, οὐδεὶς διαπράττει λάθην ἐκουσίως καὶ εὐχαρίστως. . . . Δὲν ἦλθον εἰς τὴν ἐξοχὴν ἵνα ἐκτεθῶ εἰς θάνατον, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς νεότητος θὰ τὸν μετριάζωμεν· ὁ Περιγινὸν εἶναι ἀριστα κατηρητισμένος, ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς ὑμᾶς, κ. Λαρόκ, πιστεύω ὅτι εἰσθε εὐπειθῆς καὶ οὐδὲν πλέον τοῦ δέοντος ἀποτολμάτε παρεκτὸς ἐκείνου ὅπερ ζητεῖται παρ' ὑμῶν.

Ὁ νεανίας ἐκδηλῶν τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὅπως εὐαρεσθῇ τὸν πατέρα του καὶ τὸν περιφανῆ διδάσκαλον, ἐξεφράσθη διὰ λέξεων οἷα ἀνητοῦντο ὅπως καταδειχθῇ εὐλαδὴς ἀνευ χαμερπείας. Πάραυτα τότε ἡ Λουίζα διαυγέστατα κατεῖδε τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ· διέγινω αὐτὸν δῖλα δὴ ἀδούλωτον καὶ εὐλικρινῆ ἀλλ' ἀμφικαλυπτόμενον ὑπὸ χροῖας τινος ἐπιφυλάξεως προκρυπτούσης ἐκ τοῦ ὑποδεεστεροῦ τῆς κοινωνικῆς θέσεως του βαθμοῦ, λίαν πιστὸν

πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀφελῇ δὲ καὶ ὅπως ἀπειρον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου, ἀλλὰ τεθωρακισμένον κατὰ τὸν σκαῖον ἀδεξιότητων ὑπ' ὀξυνοίας τινὸς ψυχικῆς. Ὑπὸ σωματικὴν ἐποψίν ἦν εὐεΐδης καὶ τοι ἥττον τοῦ δέοντος εὐλύγιστος.

— Πόθεν κατάγεσθε, κ. Λαρόκ, ἡρώτης ζωηρῶς.

— Κυρία, ἐκ Λοθαρηγγίας, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος.

Ἡ οἰκοδέσποινα σαφέστερον χαρακτηρίσασα τότε τὸ γλυκὺ ἦθος καὶ τετραγωνοειδὲς σχῆμα τῆς μορφῆς αὐτοῦ, τὴν ὑπερήφανον τοῦ βλέμματός ἐκφράσιν καὶ τὸ εὐσταθὲς τοῦ ἦθους.

— Λοιπόν, εἶπε, εἶθε δις Γάλλος.

— Ναί, κυρία, ἀπάντησεν ἀπλῶς.

Ἡ συνδιάλεξις δὲν προσέβη περαιτέρω, καθ' ὅτι, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἐκλήθη εἰς τὸ δεῖπνον ἡ ὀμῆγυρις. Ἦδη ἡ συνδιάλεξις ἐγενικεύθη, διεπομένη ὑπὸ τοῦ Σανδρέν, ὅστις καλοκάγαθως εὗρισκεν ὁλονὲν εὐκαιρίας καταλλήλους ὥπως ποιήσῃ καταφανῇ τὴν διαλεκτικὴν χάριν ἐκάστου τῶν συνδαιτημόνων, ἔδωκε δὲ συνεχῶς ἐπὶ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου τὸν συνταγματάρχην Περινιόν, ὅστις δι' ἡχηρὰς φωνῆς ἀφηγήθη τερπνὰς ἱστορίας.

— Ὅτε, ἐπανελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπὶ τὸν καφὲ, ὁ Δαβὶδ ὠδήγησε τοὺς δαιτημόνας εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτοῦ ὥπως καπνίσωσιν, ἡ δεσποινὶς Πελλεγρὲν ἀνῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς, μήτηρ δὲ καὶ θυγάτηρ ἀπέμειναν μόναι ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἦδη οὐδεμίαν ἠσθάνοντο στενοχωρίαν προσεγγίζουσαι ἀλλήλης, καίτοι τὴν προτεραίαν, ἐκόμην δυσπιστοῦσαι, ἀπεφεύγοντο καὶ ἀπεχωρίζοντο. Μεγάλῃ, μεγίστῃ μεταβολῇ ἐπῆλθε παρασκευάζουσα συνεπειὰς σοδαράς.

Ἡ μήτηρ ἐλαβε τὸ ἐργόχειρον αὐτῆς, ἡ δὲ θυγάτηρ ἤρχισε σχίζουσα τὰς σελίδας βιβλίου προωρισμένου χάριν τοῦ πατρός.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ Ραούλ καὶ σὺ δεικνύετε ἥδη πρὸς ἀλλήλους φιλίαν ζωηροτέραν ἢ πρὶν, εἶπε μετὰ στιγμαῖαν σιγὴν ἡ Λουίζα.

— ὦ! οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε πλείότερον τοῦ συνήθους, ἀπάντησεν ἡ νεάνις μετὰ τόνου ἀδιαφορίας ὅστις ἐξέπλεξε τὴν μητέρα της.

— Νομίζω ὅτι σήμερον ἀπέβαλε τὸν εἰρωνικὸν τόνον καὶ τοὺς ἐριστικὸν τρόπον δι' ὃν σοὶ ἐφέρετο ἄλλοτε.

— Ναί, εἶναι σοδαρώτερος, καὶ ἴσως ἡ στάσις αὐτῇ τῷ ἀρμόζει ὀλιγώτερον...

— Διὰ τί;

— Διότι ἐπιτηδεύμενος ἥττον τοῦ ψυχικοῦ ἀφελῆς, γίνεται ἥττον χαρίεις.

— Πιστεύεις ὅτι ἐνυπάρχει ἐπιτηδεύσις εἰς τοὺς τρόπους του;

— Μοὶ φαίνεται.

— Πρὸς τίνα σκοπόν;

Ἡ Κεκιλία ἀνεγείρασα τὸ βλέμμα, προσπῆνεν τὴν μητέρα αὐτῆς μετ' ἦθους περιεργίας, πλῆττονουσα δὲ διὰ τοῦ κοπτήρος τὴν ῥάχιν τῆς βίβλου.

— Ἄ! ἀνέκραξε, τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω!... ἀλλ' ὁ πατήρ μου καὶ σὺ ἴσως τὸ γνωρίζετε;...

— Εἰς τὸ ἀκουσμά τὸν λέξεων τούτων καὶ ἡ μήτηρ ἐπίσης ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀμφότεραι δ' ἀπέμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἀντιμέτωποι διακάως ποθοῦσαι

ὥπως διεισδύσωσιν εἰς τὸ πνεῦμα ἀλλήλων, μηδὲ ὅπως ὁμῶς τολμῶσαι ὥπως διασταυρώσωσιν ἐρώτησιν, αἰσθανόμεναι δὲ καθαρῶς ὅτι εὐαριθμῶνται μόνον λέξεις ἀπέκρυπτον ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀμοιβαίαν διαφώτισιν ζητήματος ὅπερ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὤφειλον ἴσως νὰ μὴ διευκρινήσωσι πλείοτερον. Ἐν τούτοις ἡ νεάνις, πλεόν διαφερομένη ὥπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς ὑποψίας αὐτῆς, ἡ ὅσον διεφέρετο ἡ μήτηρ ὥπως κατίδῃ ὅτι ἥδη ἐμάντευσε, διεκτύβησεν ἐρώτησιν πρώτη αὐτῇ.

— Ὅταν νεανίας εἰσέλθῃ εἰς οἶκόν τινα ὑφ' οἷας προφάσεις ὁ πατήρ μου ἐπεκαλέσθη, ὥπως ἐγκαθιδρύσῃ ἐδῶ τὸν Ραούλ, φανερόν εἶναι ὅτι σχέδια γάμου κυκλοφοροῦσι... Πέρυσιν, ἐν τῇ σχολῇ τῆς κ. Πατουρέν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων, αἱ μεγάλαι παρέστησαν κωμῶδιαν μετὰ τοὺς ἀδελφούς των τὴν «Ἐπιγάμουν Δεσποινίδα». Τὰς ἐξεγύμνασε μάλιστα ὁ κ. Προυδῶν, ἑταῖρος τοῦ θεάτρου τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, καὶ ὑπεκρίθησαν τόσῳ ὥρατα, ὥστε δὲν πιστεύω νὰ ὑποκρίνονται κάλλιον οἱ ἡθοποιοί... Λοιπόν!... ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἡ αὐτῇ. Ὁ Ραούλ εἶναι ὁ κ. Λουδεβόλ τῆς κωμωδίας ὁ κ. Σανδρέν ὁ φίλος, ὅστις δίδει τὴν ὠθησιν εἰς τὸ πρῶγμα... μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιστάτου Κουρδιάν, ὅστις διαδραματίζει τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπερέτου... διότι τὸν ἤκουσε προχθὲς ἡ δεσποινὶς Πελλεγρὲν λέγοντα... «τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς δεσποινίδος — θὰ ἔχωμεν λαμπρὰν ἐορτήν!».

Ἡ μήτηρ ὤχριασε. Φεῦ! ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ τάλαινα ὁποῖα τις θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἡ λαμπρὰ ἐορτή, καὶ ὑφ' ὁποίου θλιβεροῦ θὰ παρηκολουθεῖτο ἐκθρονισμού!... Τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ὑπανδρευομένης, θὰ ἐξήρχετο ἐκείνη ἀμέσως τοῦ οἴκου, θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν ἐρημίαν, εἰς τὸ πένθος τὸ ἄλυντον!... Ἡ καρδία της μικροῦ δεῖν ἀπέπνιγεν αὐτὴν δια τῶν παλμῶν της, ἀλλὰ κρατοῦσα ἑαυτῆς ἡ ἀτυχὴς γυνὴ δὲν ἀπεστράφη τοῦ σκοποῦ ὑπὸ τῆς θλιβερᾶς ἐντυπώσεως, διὰ φωνῆς δὲ ἀνεπαίσθητος τρεμούσης ἠρώτησεν:

— Εἶδαι βλέπω πολὺ εἶρων! δὲν θὰ σοὶ ἤρεσκεν ὁ ὑποκόμης Ραούλ, ἂν σ' ἐξῆται εἰς γάμον;

— Μῆτέρ μου, μοὶ εἶναι δύσκολον ν' ἀπαντήσω. Βεβαίως ὁ Ραούλ δὲν θὰ μοὶ ἀπῆρεσκεν, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε θὰ κατώρθουν νὰ λάβω τὸν γάμον τοῦτον ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν, δὲν πιστεύω δὲ ὅτι θὰ ἠδυνάμην ποτὲ ν' ἀγαπήσω σύζυγον μὴ ἐμπνέοντα σεβασμὸν τινά, τολμῶ εἰπεῖν μικρὸν βαθμὸν φόβου! ὁ Ραούλ θὰ ἔμενε πάντοτε ἀπέναντί μου ὁ σύντροφος τῶν παιγνίων μου, ὁ ἴσος πρὸς ἐμέ. Αἶ, μήπως ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ ἦναι τρόπον τινά ἀνώτερος κατὰ τι τῆς γυναικός;

Βαθεῖα ὄνειργοπολία κατέλαβε τότε τὸ πνεῦμα τῆς δυστήνου μητρὸς οἱ ἀφελεῖς λόγοι τῆς παρθένου μὴ δὲν ἦσαν ἢ σύνεσις αὐτῇ αὐτῇ.

— Μὴ δὲν ἐμπεριείχον ὅλην τὴν ἐρμυνείαν τῆς ἠθικῆς χρεωκοπίας τοῦ βίου της; Ναί! ἂν ὁ Δαβὶδ κατεφαίνετο κύριος αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ νὰ καταστῇ οἰκειοθελῶς ταπεινὸς της θεράπων, θὰ κατώρθου βεβαίως νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτῆς κατὰ τῆς συμφορᾶς, εἰς ἣν, ἐλλείψει σθεναρῶς προστασίας, μοιραίως ὑπέκυψε! Ναί, ἂν ἠσθάνετο πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ἴχνος τι τοῦ περιφόβου σεβασμοῦ, περὶ οὗ ἡ νεάνις ἐλάλει,

ὁὰ ἐδίσταζε πρὶν ἢ τὸν κατασχῆν· τίς οἶδε δὲ ἂν βούλῃσις ξένῃ, βούλῃσις ἀνδρώδης καὶ σοδάρᾳ δὲν ἴσχυεν ὅπως μεταβάλῃ τὰς ὁρέξεις αὐτῆς καὶ τοὺς πόθους, ὅπως ἐνστήξῃ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς δι' εὐσταθείας σήματος; . . . Ναι, ὁ Ραούλ θὰ ἦτο πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς ὁ φίλος, ὁ συμπαίζων καὶ τέρπων, οὐχὶ ὁ σύζυγος ὁ συναρπάζων καὶ συγκινῶν ἵνα καταστῇ ἡ κόρη ἐκείνη εὐδαιμών, ἀνάγκη ἦτο ὅπως ἀγαπήσῃ, καί, οἶμοι! . . . ἐννόει κάλλιστα ἡ μήτηρ ἦδεν ὅτι τὸν σύζυγόν της, αὐτὸν καὶ μόνον, ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ ἢ γυνή!

Αὐτοστιγμῇ συνέλαβεν ἀποφασιν στερρὰν ὅπως πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῇ πράξῃ πρὸς φύλαξιν τῆς θυγατρὸς ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος, ὅπερ αὐτὴν ἐπληξεν, ὥμοσε δὲ καθ' ἑαυτὴν εἰς ἐκεῖνον μόνον νὰ ἐκδώσῃ αὐτήν, ὡς αὐτὴν θὰ ἠγάπα. Ἰδοῦσα δὲ τὸ βλέμμα της ἀνησυχῶς φερόμενον ἐπ' αὐτῆς, ἐμειδίσατο καὶ τῇ εἶπε.

— Αἰ, ἰδέαι σου εἶναι ὀρθόταται . . . ἀλλὰ φρονεῖς ὅτι ἡ παιδικὴ φιλία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μεταβληθῇ εἰς σπουδαιότεραν ἀγάπην;

— Ὡ, δὲν τὸ φρονῶ δυνατόν! ἀπάντησεν εὐθύμως ἡ Κεκιλία . . . Βλέπεις, εἶναι τι ἑλλειπὲς ἡ τοιαύτη σχέσις . . . Ἀπ' αὐτῆς, νομίζεις, ἀηρέθη τι, ὅπερ οὐδέποτε θ' ἀνακηθῇ;

— Ἐν τοῖσις δὲν ἀποβλέπεις, πιστεύω, εἰς ὀφθρόν πάθος.

— Σφοδρὸν πάθος! . . . Ὡ, οὐδόλως! εἶμαι ἥκιστα ρωμαντικὴ! ἰδοὺ θέλεις νὰ σοὶ φανερώσω ποῖος τύπος θὰ μοὶ ἤρεσκεν: Ἄνθρωπος, ἐπὶ παραδείγματι, ὡς ὁ πατήρ μου, σοβαρώτατος, ἀπερροφημένος πως ὑπὸ τῶν ιδεῶν του, ὅστις, παρεκτὸς τῶν ἐργασιῶν καὶ μελετῶν του, οὐδὲν ἄλλο θὰ εἶχε κατὰ νοῦν ἢ ἐμέ. Ἰδοὺ ὁποῖον σύζυγον θὰ ἠγάπων.

Ἄνθρωπος ὡς ὁ πατήρ της! Ἡ Λουίζα ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Τί θὰ διανοηθῇ, ἐσκέψατο, ἡ θυγάτηρ μου ἂν ποτε μάθῃ ὅτι τόσον δεινῶς παρεγνώρισα ἐκεῖνον, ὃν αὐτὴ λαμβάνει ὡς πρότυπον; Οἶμοι! δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμβάθῃ ἐν τῇ τυφλώσει μου, ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θαυμασμός της θὰ τῇ ὑπαγορεύσῃ μῖσος κατ' ἐμοῦ . . . Θὰ ἐπιδοκιμάσῃ ὡς δίκαιον τὸ ν' ἀποκλεισθῶ τοῦ οἴκου, θὰ μὲ κρίνῃ ὡς ὁ πατήρ της μ' ἐκρίνε, καὶ ὁ ἀπευθύνεται κατ' ἐμοῦ συγχρόνως μομφὴ παρὰ τοῦ ἀνδρός μου, μομφὴ παρὰ τοῦ τέκνου μου!

Καὶ ἀστραπιαίως διεξερυσνύσασα τὸ ἠθικὸν ἐγώ της, διηρωτήθη τίς ἄρα φάσις τοῦ πνεύματος αὐτῆς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ διαμείνῃ ἀκατάληπτος καὶ ξένος πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτῆς χαρακτῆρ οἷος ὁ σύζυγός της! . . . Δὲν ἦτο βεδαίως ὅλως δύσνους, πᾶς λοιπὸν διέλαθεν αὐτὴν ἡ πραγματικὴ ἀλλ' ὅλως ἠθικὴ ἀξία του! Ἐθεώρησεν αὐτὸν τέως ὡς ὃν κατώτερον ἑαυτῆς καὶ περιφρονεῖν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, τὰ ἐκ τῆς ιδέας της ὅμως ταύτης προκύψαντα ἀπέβησαν εὐνοϊκώτερα πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς αὐτήν, καθ' ὅτι ἐξήρχετο ἦδη ἐκεῖνος τῆς δοκιμασίας μεγαλύτερος ἢ πρὶν, ἐνισχυθεὶς, ἐξευγενισθεὶς ὑπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη! . . .

Ἄπαξ ἔτι ἡ Κεκιλία ὤρηνεν αὐτὴν πρὸ τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα.

— Σὲ βλέπω σύννουν, μῆτερ, ἀλθῶς λοιπὸν, συμβαίνει τι; θὰ πράξῃς κάλλιον ἂν μοὶ τὸ εἶπῃς, ἢ ἂν

μὲ ἀφήσῃς ἐν τῇ ἀβεβαιότητι. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι διατεθειμένη πρὸς παρεκτροπὴν, καί, χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος κάλλιον θὰ ἦτο ν' ἀνακόψωμεν πρῶτως πᾶσαν διαδήλωσιν.

Ἡ Λουίζα προσέδραψε πάλιν τὴν κόρην ἐταστικῶς.

— Φαίνεται τόσον ἀποφασιστικῇ, ὥστε δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι κατεμελέτησας ἐκ προτέρου τὴν θέσιν, ἢ μέλλεις νὰ κατάρχῃς ἀπορρίπτουσα λοιπὸν τὸν Ραούλ, ἂν ποτὲ σοὶ τὸν προτείνωμεν ὡς γαμβρόν, θὰ ἐνῆργῃς ἐκ προτιμήσεως πρὸς ἄλλον τινά;

Ἡ Κεκιλία, ἥς τὴν μορφὴν ἐπεσκότισεν αἰθινιδία ταραχῇ, ἐρυθρίασασα μέχρι τῆς στεφάνης τῆς κόμης, ἀπάντησεν.

— Οὐδόλως μῆτερ, καὶ πῶς τοῦτο θὰ ἦτο δυνατόν; Ὅχι, δὲν σπεύδω πρὸς τὴν ὑπανδρείαν. Σὺ λοιπὸν ἐπιθυμεῖς τόσον ταχέως νὰ μὲ ἴδῃς ἐξερχομένην τοῦ οἴκου;

ὑπὸ τὸ ἀκουσμα τῶν λέξεων τούτων, αἵτινες τόσου ἀκριδῶς ἀνταπεκρίνεται πρὸς τὴν βαρυαλγίᾳ αὐτῆς ὀδύνην, ἡ μήτηρ ἐννηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα της, μὴ δυναμένη δὲ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ὡ! Θεέ! ἀνέκραξεν ἐπεθύμουν νὰ σὲ κρατήσω πλὴσίον μου ἔσσει! ἀγνοεῖς, τέκνον μου, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς ὁποῖαν γαλήνην, ὁποῖαν εὐδαιμονίαν μοὶ παρέχει ἡ παρουσία σου! . . . Μεῖνε, παμφιλτάτη μοι κόρη, μέινε παρὰ τὴν πλευράν μου μὴ ἀπομακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ, εἰμὴ μόνον καθ' ἣν ἡμέραν νέαν εὐδαιμονίαν θὰ ἐγκαινίσῃ ὁ βίος σου! ναί! τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἐπιβάλλω σιγὴν εἰς τοὺς παλμούς μου, σιγὴν εἰς τὰς θλίψεις μου, ἵνα μὴ ἐπισκιάσω τὴν χαρὰν σου. . . Τότε μόνον θὰ ἐννοήσῃς πόσον ἡ στοργὴ σου μοὶ ἦτο περισπούδαστος. . . Σὲ ἀγαπῶ, ναί! σὲ ἀγαπῶ τρυφερώς, ἀνιδιοτελεῶς ὅλως, τοῦτο ὅμως θὰ μάθῃς μόνον τότε, καὶ τοῦτου ἕνεκα, μέσῳ τῶν νέων συμπαθειῶν σου, φά ἐπιφυλάξῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου μικρὸν χώρον καὶ δι' ἐμέ!

Ἐκπλαγεῖσα ὑπὸ τῆς διαδηλώσεως ταύτης τῆς περιπαθοῦς καὶ αἰνιγματικῆς ἄμα ἡ Κεκιλία ἀπέμεινε σιγῇ, ἀνωφελῶς προσπαθοῦσα ὅπως κατανοήσῃ τὴν κεκρυμμένην αὐτῆς ἐννοίαν, αἰσθανομένη θλίψιν μονονοχὶ τρομῶδη ταραχὴν, ἀλλὰ συνάμα διομολογοῦσαν πρὸς ἑαυτὴν ἀπόφασιν στερρὰν ὅπως ἀσφαλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μητρός της.

Ἀλλ' αἰθινιδίως τῶν ἀνδρῶν εἰσελθόντων ἐκ τῆς καπνιστηρίου αἰθούσης, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρεκτείνωσι περαιτέρω τὰς ἐκμυστηρεύσεις αὐτῶν ἄλλως, ἂν ἐπὶ τέταρτον ὥρας διήρκει πλέον ἢ μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς συνιδιάζεις, ἀναμφιδόλως θὰ προσέβαινον ἀμφοτέροι εἰς ὀριστικὰς διασαφήσεις. Μηδολύως ὁμολογήσασα τὸ παράπτωμα αὐτῆς ἡ Λουίζα, δύννησεν ἐν τούτοις τὰ ὅμματα τῆς θυγατρὸς τῆς ἐπὶ τῆς συζυγικῆς ἀσυμφωνίας, ἥτις ἀμετατρέπτως ἐμελλε νὰ καταλήξῃ εἰς ἐντελῆ τῶν ὀχέσεων διάσρηξιν, ἡ Κεκιλία ἀφ' ἑτέρου ἐξέθνηκεν ἀδεξιῶς τὴν ἄρτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς γεννηθεῖσαν προσωπικὴν τροπὴν, ἡ δὲ ξυνωρίς τῶν καρδιῶν ἐκείνων ὑπὸ τῶν ἀμετακλήτων τούτων ἐκμυστηρεύσεων συνεδέθησαν εἰς ἀμοιβαιότητα καὶ ἁρμονίαν καθ' ἥς οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύσῃ ἐφεξῆς. Ἡ εὐκαιρία ἦν πολὺτιμος, ἀνεπαυέρτος ἴσως, πολλοὶ δὲ δι' αὐτῆς

κίνδυνοι καὶ μέριμναι θὰ προϋλαμβάνοντο· ἀλλ' ἡ πρὸς ἀκριτοθυϊαν δειλία ἐπέσχε τὴν ὁμολίαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς μητρός, ἡ δὲ ἀθῶα ἄγνοια τοῦ ποθομένου οὕτως εἰπεῖν, ἐκώλυσε τὴν θυγατέρα τοῦ νὰ ὀνομάσῃ ἄλλο ἐκτὸς ἐκείνου ὅπερ δὲν ἐπόθει· καὶ οὕτως ὅμως ἦν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καθωρισμένος ὁ κλῆρος τοῦ προσελθόντος ὡς μνηστῆρος, ὅστις πρὶν ἢ καταδιώξῃ τὴν ἐπιτυχίαν ἀπέτυχε.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀφελῇ ὑπάλληλον τοῦ Δαβὶδ, οὗτος οὐδόλως ὑποπτεύων ὅποιαν τὸ ὠριαῖον ἐκεῖνο διάστημα, ὅπερ διήλθε συνδιαλεγόμενος καὶ καπνίζων ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ πατρὸνος, ἐνεῖχε σπουδαιότητα ἐν σχέσει πρὸς αὐτόν, ἀπεσύρθη εἰς τινα τῆς αἰθούσης γωνίαν, ὁπόθεν ἀπεθαύμαζε τὴν Κεκιλίαν, διοσκεινάζουσαν τροπείzion χαρτοπαίγνιον χάριν τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῆς δυνάδου τῶν φίλων του. Βαθεῖα δὲ πορφυρότης διέχρωσε τὴν μορφὴν αὐτοῦ ὅτε ἡ νεᾶνις, ἀπευθύνουσα πρὸς αὐτόν ἐν τῶν ἀνὰ χεῖρας αὐτῆς χαρτίον, τῷ εἶπε μετὰ μειδίαματος :

— Κύριε Λαρόκ, λαμβάνετε μέρος εἰς τὸ οὐίστ ;

— Δεσποινίς, ἐπιθύρειν ἐκεῖνος, ἐντροπόμενος ὁμολογῶ ὅτι σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ἀγνοῶ τὴν χαρτοπαίξιαν, ὥστε φοβοῦμαι μήπως συγχύσω τὸ παιγνίδιον τῶν κυρίων. . .

— Ἐχετε δίκαιον ἀληθῶς, εἶπεν ἡ νεᾶνις . . . οὐδὲν εἶναι τόσῳ ἀνιερὸν, ὅσῳ τὸ ἀνακινεῖν ἀσκόπως τὰ χαρτία.

Οὕτω δὲ λέγουσα ἐστράφη πρὸς τὸν Ραοῦλ.

— Λοιπὸν, Ραοῦλ, ἀνάγκη νὰ προσέλθῃς σύ !

Ὁ νεανίας ἀρπάσας ἀνέστρεψε τὸ χαρτίον.

— Ὡ ! . . . ἡ βασιλίσσα τῆς καρδίας ! . . . λοιπὸν, ναί, δέχομαι.

Καὶ διπνυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν μειδιῶν.

Ἡ Κεκιλία ἠρυσθίσατο. Ἐπὶ στιγμὴν δὲ μεῖναισα σιγῇ, ἐπέστρεψε πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν νεαρὸν ἄνδρα, ὅστις διετέλει ἀκίνητος καὶ μεγαλοκλικός.

— Ἐλθετε, εἶπε, νὰ καθίσαιτε πλὴνσιον τῆς μητρός μου· ἐλπίζω ὅτι οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἐνοχλήσωμεν τοὺς παίκτας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ἐσπέρα διέρρευσε τόσον γοργῶς, ὥστε ὁ Λαρόκ μετὰ λύπης ἤκουσεν ἡχοῦσαν τὴν ἐνδεκάτην ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐξακολουθῇ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμῃ ἀπολαύων τὴν ἐξαισίαν ἡδονῇ ἐν ᾗ τέως ἐτρούφα. Ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐγερθεὶς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς κατακλιθεως, καὶ ὁ δυστυχὴς ἠναγκάσθη ὅπως τραπῇ τὴν πρὸς τὴν Νεβίλνιν ὁδόν. Ἐβῆ τότε διὰ τῆς κεντρικῆς ἀγυιᾶς, ἐν τῷ ἡμέρῳ ζόφῳ τῆς νυκτὸς ὃν ἐφώτιζε θεσπεσία σελήνη, ἀτενίζων πρὸς τοὺς σπανίζοντας ἀστέρας διὰ μεμαγευμένων ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ τολμηραὶ ἰδέαι ἐκόχλαζον ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ μεθυστικαὶ ἐλπίδες ὑπερεπλήρουν τὴν καρδίαν του.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Ραοῦλ Περιγινὸν διέτρεχε διὰ πλατέων βημάτων τὸν θάλαμον τοῦ θεῖου του, ὅστις καθήμενος, παρετήρει αὐτὸν ζωηρῶς βηματίζοντα.

— Ἐγώ, εἶπεν οὗτος, ἔλαβον αἰδίας ἐντυπώσεις, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι οἱ ὑποθέσεις σου προσεχέστατα θὰ λάβωσιν ἐπωφελεστάτην τροπὴν.

— Τί σοὶ ὑπαγορεύει τὴν πρόρρησιν ταύτην ; εἶπεν ὁ Ραοῦλ ἀποτόμως στῆσας τὸ βῆμα καὶ ὀρθοφυῶν πρὸ τοῦ πρεσβύτου.

Ἡ προφανὴς ἀγαλλίασις τῆς Κεκιλίας. Ἀπόψε ἦτο εὐθυμὸς, ζωηρὰ, μετὰ τινος νευρώδους ἦθους μάλιστα· ἀναμειβόμενος ἡ παρουσία σου τὴν συνεκίνει.

— Καὶ πρὸς ἐμὲ ἐδείχθη ἡρεμὸς θετικὴ, ἀνευ ἰχνους ταραχῆς· ὁ τρόπος τῆς ἐνέχει φιλίαν, οὐδὲν πλέον.

— Ἦθελεις λοιπὸν νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν τράχηλόν σου, πρὸ τῆς ὁμηγύρεως ;

— Βεβαίως ὅχι· ἀλλ' ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῆς οὐδόλως διορῶ τὴν παλμώδη ἐπιφύλαξιν ἥτις ἐξιδιάζει τὴν ἐφελκυσμένην διάνοιαν· τοὺναντίον διαβάλεω πολλὴν ἀφέλειαν καὶ οἰκειότητα, διὰ τῆς ὁποίας, ὥσει ἐγίνετο τοῦτο ἀπὸ σκοποῦ, κατέστη χαριεστέρα πλέον ἢ ποτε !

— Δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ὁ ἀγαπήσῃ δὲν θὰ ἦναι λύπης ἄξιος.

— Θὰ ἦσαι σύ !

— Τὸ ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

— Λοιπὸν εἶσαι εὐήθης ! παρετήρησα πλειστάκις ὅτι ὁ ποθὼν νὰ κατακτήσῃ καρδίαν τινὰ πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἦ ἐκ προτέρου βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ὡς εἶπεν ὁ ποιητής :

« Τὴν ἡττάν του ἐλπίζων τις σχεδὸν ἠττήθη ἦδη ».

— Ὡ ! ἄφες τὴν ποίησιν ! Ὡμεν πρακτικὴ ! ἂν βλέπῃς ὅτι δὲν κατορθοῖς νὰ διαφλέξῃς τὴν κόρην, παῦσαι φαινόμενος ὅτι τὴν θεραπεύεις, ἵνα τὴν ἀναγκάσῃς νὰ θεραπεύσῃ ἐκείνη δέ· ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν ἀμυναν ! εἶναι τοῦτο τακτικὴ ἥτις σχεδὸν πάντοτε ἐπιτυγχάνει.

— Μεταφέρετε τὰ πάντα ὑμεῖς εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην.

— Αἱ ! ἀγαπᾷτε μοι, αὐτὴ εἶναι τὸ ἄριστον μέσον δι' οὗ αἶρει τις νίκας. . . . Λοιπὸν ! ἄφες με νὰ κατακλιθῶ, καὶ κοιμήθῃ καὶ σύ ἀνευ ὀνείρων . . . Αὔριον θὰ ἐρωτήσω τὸν Ἐρβελέν.

— Καλὴν νύκτα, θεῖέ μου, ἀλλά, ἂν δὲν ἀρῶσκω εἰς τὴν Κεκιλίαν, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθω παρευθὺς.

— Εἶσαι πολὺ γοργός.

Τὴν ἐπιούσαν ἐν ᾧ λαμπρὰ φθινοπωρινὴ πρωΐα κατηύγαγε τὸν ὀρίζοντα, ἡ Λουίζα κατήλθε πρὸ τοῦ προγεύματος εἰς τὸν κλῖνον ὅπως συλλέξῃ ῥόδα καὶ δι' αὐτῶν κοσμήσῃ τὰς ἀνθοδόχας, ὅτε ὁ Σανδρέν, καταβάς τὸ πόδιον, ἦλθε πρὸς αὐτή. Τὸ πρῶτον ἦδη ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ἐν τῷ ἐσπερινῷ ἡμίφωτι συναντήσεως αὐτῶν ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σηκουάνα, εὐρίσκοντο μόνοι ἀπέναντι ἀλλήλων, σιωπῶσα δὲ ἡ νεαρὰ γυνὴ καθ' ὅσον οὗτος προὔχρει πρὸς αὐτήν, ἐκλινεν ὅπως τραπῇ εἰς φυγὴν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε.

Ἐκεῖνος διὰ τοῦ ἐταστικοῦ βλέμματός του ἐξήταξεν αὐτὴν μακρόθεν, διερευνῶν δὲ τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν στάσιν αὐτῆς, καὶ σταθμίζων τὴν πικρὰν ταραχὴν τῆς, κατενόει τὴν πνευματικὴν τῆς κατάστασιν. Προσεγγίσας ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς, ὡς ἱατρός τὸν σφυγμὸν ἐτάζων, ἐκράτησε δ' ἐπὶ μικρὸν συνεσφυγμένους ἐντὸς τῆς παλάμης αὐτοῦ τοὺς φρίττοντας ἐξ ὀδύνης δακτύλους τῆς.